

Mitt liv
Carl-Edvard Sturkell

Katrineholm, 7 maj 2020

Det sägs ju att om någon befinner sig i livsfara, passerar hela hans liv revy på några sekunder. Det finns emellertid andra händelser som ger samma effekt. Även om revyn passerar långsammare.

Ett par sådana händelser upplevde jag under de första månaderna år 1998. Det var två mycket positiva händelser. Dels fick jag genom Margot Wallström en medalj av regeringen (*illis quorum*) dels disputerade min son och blev fil. dr. Det var endast en månad mellan de båda händelserna. Jag började då fundera över hur det kunde bli på det här viset.

Ett liv kan delas upp både horisontellt och vertikalt. Horisontellt delas mitt liv upp i fyra nivåer. *Barndomen* (från 1924 till kl 11 söndagen den 3 september 1939), *Utbildningstiden* 1939–1951 (egentligen tar den aldrig slut), *Domstolstiden* (delad i två delar; 1951–1962 samt 1974–1997), *Centralbyråkratin* (1962–1974) samt *Pensionering (ålderdomen)*.

Vertikalt kan livet upp i yrkesliv respektive familj. Jag följer i fortsättningen den horisontella.

Olof Palme skrev en gång en bok "Politik är att vilja". Men vad är det som styr en människas liv? Är det slumpen eller viljan? För egen del har slumpen haft den största betydelsen; även om viljan ibland fått vara med och verka. I huvudsak har jag haft tur.

Enligt min morfar hade jag ingen egen vilja förrän jag blev myndig och det var vid 21 års ålder för min generation. Han pekade myndigt på en liten gran som stod i skogen mellan Julita gård och utgården Roxmo och förklarade: Där står Din vilja och växer till dess du blir myndig. Jag var omkring 7 år gammal och hade tydligen vågat uttrycka en egen mening medan jag följde med på hans hästskjuts som grindpojke.

Jag är född här i Katrineholm. Hemma i föräldrarnas sängkammare i november 1924. Vi bodde i en villa med adress Bryggaregatan 6. Mycket primitivt mått med dagens mått. Vedspis i köket, kakelugnar och en täljstenskamin som eldades med koks. Utedassen fanns kvar i uthuset men hade året innan jag föddes ersatts av WC – I en utvändig garderob; Utan värme!!!

Båda föräldrarna var invandrare i Katrineholm. Mamma kom från Julita, där morfar var förvaltare på Julita Gård hos Arthur Bäckström, åren 1897–1939. Pappa kom från Nyköping, där farfar var textilarbetare (förman) vid bomullsspinneriet Perioden. Farfar hade samma arbetsplats från det han var 12 år till dess han pensionerades vid 65 års ålder (1874–1927). Han var förman på en avdelning från 20 års ålder till sin pensionering.

Föräldrarna träffades på Sörmlandsbanken, där Pappa var kassör och Mamma kassakontrollant. De var hemligt förlovade i tre år, eftersom en kvinna fick sparken så fort hon förlovade sig.

Jag hade en lycklig och trygg barndom. Pappas ekonomi var relativt god och hans anställning visade sig trygg också under depressionen medan flera av mina lekkamraters fäder blev arbetslösa. Vår ekonomi var emellertid avsevärt sämre än för det lilla fåtal av stadens medborgare som så småningom kom att bilda den första rotaryklubben här år 1936.

Jag hade fem lyxinslag i min tillvaro. En mycket barnkär och klok farfar, en hemmamamma, hembiträde, bil och sommarvistelse i Julita hos morföräldrarna. I övrigt åt jag gröt varje frukost, stekt gröt till lunch, travade ved, högg ved, bar in ved o s v. Jag äter fortfarande gröt på morgnarna och hänför min hittills någorlunda bevarade hälsa till detta. Den stekta gröten serverades med lingonsylt vid skolans lunchuppehåll och den var faktiskt mycket god. Ibland kunde det vankas en skiva stekt fläsk som sovel.

En viktig händelse inträffade när jag var fem år. Min farfar bodde ofta hemma hos oss sedan han gått i pension 1927. Han hade diabetes och tog promenader varje dag. Han tog ofta med mig och vi brukade gå Bievägen till Sunds Gård och tillbaka. Vid ett sådant tillfälle stannade han på Bievägen vid den plats där det väster om vägen ligger en ganska stor, brun byggnad, som i dag inrymmer förskolan Guldregnet. Farfar stannade där och sa till mig ”Du skall låta bli att dricka alkohol. Det är en dålig vana.” Farfar var i Nyköping en av de ledande inom nykterhetsrörelsen. Jag lovade och det löftet har jag i stort sett hållit hela mitt liv. Vid olika tillfällen har jag behövt återropa det här löftet. Då har personer sagt att jag väl inte behöver hålla ett så gammalt löfte. Jag har svarat att eftersom det var ett gått råd jag fick så följer jag det. Varje gång jag på äldre dagar passerat den här platsen minns jag händelsen.

När jag var fem år gammal fick jag en bror. Min Pappa hade tyckt att min hemmaförlossning var en så hemsk upplevelse att han inte ville skaffa ett barn till innan det hade blivit en barnbördsavdelning vid Kullbergsska sjukhuset. När min bror skulle födas skickades jag av min fader som postpaket till mormor i Julita. Med adresslapp om halssens fick jag åka med den postbil som dagligen gick från det gamla posthuset i Katrineholm till de stora gårdarna i Julita med post. Mormor tog hand om mig i tre veckor och på den tiden lärde hon mig två aftonböner, som sedan följt mig genom livet. Med dem har jag alltid somnat från dagens bekymmer.

Jag gick i Västra skolan, vid gamla Vattentornet. Min småskollärlarinna under de två åren var den rara och mycket omtyckta Signe Öström, som också hade hand om barnavdelningen vid stadens bibliotek. Folkskollärlarinna under de kommande fyra åren var Lydia Hedlund. Ganska sträng och det var ordning och reda i klassen. Inga mössor på huvudet och inget prat. Sitta still i bänken och räkka upp handen om man kunde svara på läxförhören. Läxor varje dag, till och med till måndagarna. Lördagarna slutade tidigare, klockan 13, eller ett på eftermiddagen som det hette då. 24-timmarsdygnet var ännu inte uppfunnet. Sista timmen på lördagarna var ”roliga timmen”.

Det var ju ganska långt från Bryggaregatan till skolan och den vägen gick jag ju fyra gånger om dagen. Och lärde ju känna den ganska väl. Jag passerade varje dag det gamla tingshuset, som stod ute vid gatan. Tingshusets stentrappa med tre steg låg ute på gångbanan. Jag hade en fix idé att jag alltid skulle gå på det nedersta trappsteget. Mera intressant på vägen var det Kullbergsska huset med dess trädgård. Ofta stod en bil med chaufför i livré utanför den privata ingången. Bilen hade ett mycket lågt nummer; om jag inte minns fel var det D 5.

Jag skulle fortsätta i realskolan och undervisningen i svenska i folkskolan räckte inte för att vi skulle kunna komma in i realskolan. Jag måste alltså komplettera mina kunskaper med hjälp av en folkskollärarinna från Östra skolan.

Vi tenderade in i realskolan, där adjunkten Ivar Vigner var det största originalet. Rektor var Johannes Stenberg, en av grundarna av Katrineholms hembygdsförening. När det var idrottslov tog han alltid med sig en klass på cykeltur i omgivningarna. Jag, som var mycket historieintresserad – men inte idrottsintresserad – fick gärna följa med på hans cykeltur även om jag inte hörde till hans klass.

Utöver rektor Stenberg fanns det två historielärare i realskolan, Eric Lindstedt och Ivar Vigner. De var varandras motsatser. Jag hade båda som historielärare men olika läsår. Vigner var hopplös som lärare. Han hade delat in årskursen i läroboken efter antalet lektioner och räknat raderna samt räknat ut antalet rader per lektion. Det innebar att en hemläxa kunde sluta mitt i ett stycke. Jag minns särskilt ett tillfälle, där läxan handlade om Englands kontinentalblockad mot Napoleon. Vad smugglade man för varor? Läxan slutade mitt i ett stycke. Hälften av smuggelvarorna hamnade i den ena läxan och andra hälften i nästa. Sådant gav ju upphov till löje och ledde till många roande berättelser hemma vid de gemensamma middagsmåltiderna vid arbetsdagens slut. Vigner var i själ och hjärta en snäll och vänlig person. Han strävade efter att vara en föredömlig samhällsmedborgare men tydligen hade han inte fått någon undervisning i pedagogik.

Nu ser jag tillbaka på familjens gemensamma middagar som rena högtidsstunder. Tänk vad dagens familjer går miste om på grund av mobiler och TV som försvårar gemensamma måltider.

Min barndom slutade plötsligt klockan 11 söndagen den 3 september 1939. Kyrkklockorna ringde och solen sken men England och Frankrike förklarade Tyskland krig. Det rörde sig om ett ultimatum så jag visste vad som skulle hända. Jag gick ut i vår trädgård och ställde mig vid den blommande perenna rabatten och hörde kyrkklockorna ringa. Jag förstod att i framtiden skulle jag få mycket större ansvar för mig själv om jag över huvud taget skulle överleva det nya världskriget. Jag hade just börjat den tredje årskursen i realskolan.

Efter den dagen har jag aldrig varit arbetslös.

Den mest dramatiska dagen för mig under det skolåret inträffade den 9 april 1940. Tyskland ockuperade Norge och Danmark. Kan Ni tänka er att Sverige då fortfarande inte hade några nyheter i radion förrän mitt på dagen. Av den anledningen hörde jag varje morgon kl 7 och denna morgon också kl 8 på nyheter från Oslo. Kom nästan för sent till skolan, som började kl 08.15 och rusade förbi rektor Johannes Stenberg in till morgonbönen. Han tog mig i kragen och sa ”. Nu kommer du för sent pojke”! Jag flåsade fram mitt svar ”Rektorn, rektorn, tyskarna ockuperar Norge”. Han släppte mig omedelbart och frågade om jag verkligen talade sanning. Jag berättade vad jag hört och rektor Stenberg sa åt mig att lugnt och utan brådska gå in i aulan så skulle han komma in efter mig. När han kom in i aulan gick han direkt upp i talarstolen och berättade vilket rykte han hört och utgick från att det tyvärr var sant och att morgonbönen skulle få bli en förbön för Sverige.

I Katrineholm fanns inget gymnasium vid den här tiden. Det kom först år 1946. Jag blev därför tvungen att börja fundera på vilket gymnasium jag skulle välja. Det vanligaste för

Katrineholmarna var ju Norrköping men jag gillade inte tanken på att behöva pendla. Genom den anknytning vi hade till Nyköping bestämde jag mig för att välja läroverket där. Min moster Margit Tillander var hemkonsulent i Sörmland och bodde i Nyköping. Jag kunde få bo inneboende hos henne, i synnerhet som hon nästan aldrig var hemma. Hennes huvuduppgift var att ständigt vara på resande fot och undervisa sörmländska husmödrar om bästa sättet att hushålla med lantbrukets produkter under krigstiden. Mitt val gillades av familjen och eftersom gymnasiet var fyraårigt innebar valet att jag måste sluta realskolan redan efter tredje årskursen.

Min morfars uppfattning om hur länge min vilja skulle stå och växa tog delvis slut redan när jag var 15 år.

Jag flyttade till Nyköping höstterminen 1940 och för att få min cykel med mig cyklade jag till Nyköping. Mitt bagage packades i en amerikakoffert, som moster Margit hämtade med sin gengasbil. Kofferten har jag kvar. Gengasaggregatet satt bakpå bilen och drevs med ved. Hon behövde bilen i sitt arbete. Det var en Peugeot inköpt hos Stenbergs i Bettna.

Första terminen i Nyköping började lika dramatiskt som den sista terminen i realskolan slutat. Under en historiektion hörde vi plötsligt kulsprutesalvor utanför fönstren. Vi rusade till fönstren och fick se ett dubbeldäckt jaktflygplan skjuta ned en engelsk spärrballong med släplina. Spärrballongen hade slitit sig från London och under sin framfart över Sverige hade dess släplina här och där slitit av teleledningar och elledningar.

Jag hade valt reallinjen eftersom jag ansåg att den gav mig de största valmöjligheterna för framtiden. Vi läste alla gemensamma ämnen tillsammans med latinklassen. Latinarna var tio och realarna var 14. Det var inga stora klasser. Jag hade fem doktorer som lärare, bland dem rektor Ragnar Gullstrand.

Frukost ordnade jag själv. Den bestod av cornflakes och mjölk samt ett franskbröd med smör. Tre deciliter mjölk och ett franskbröd köpte jag varje kväll för 21 öre. Det fanns inget kylskåp i bostaden. Lunch och middag åt jag halva den första terminen hos kyrkoherde Ydén i Nicolaikyrkans prästgård. Därifrån fick jag flytta över till familjen Brown på Västra Kvarngatan 3 sedan landshövding Bo Hammarskjöld blivit Livsmedelskommissionens ordförande och hans tre barn inackorderades i maten hos kyrkherdens. Detta upplevde jag som en stor förbättring. Familjen Brown hade flera inneboende som blev som en familj för mig.

Efter fyra år var det dags att ta studentexamen våren 1944. Vi fick ta studenten i början av Maj, en månad tidigare än andra år, därför att vi skulle in i militärtjänst. Försvarmakten ville börja utbilda nya reservofficerare så fort som möjligt. Nu var det första gången som min egen vilja helt fick bestämma vad jag skulle göra. Min morfar fick rätt: min vilja stod i skogen och växte till dess jag var 20 år, ett år före myndighetsdagen. Jag bestämde att jag under den långa militärtjänsten ville göra något som jag kunde ha nytta av. Därför sökte jag till Flygvapnets intendentur, som reservofficersaspirant och blev antagen. Flera gånger per termin cyklade jag till farfars grav och samrådde med honom om sådant som bekymrade mig. Så även när det gällde militärtjänsten.

Jag ryckte in vid Krigsflygskolan i Ljungbyhed i Skåne den 6 juni 1944, dagen för invasionen i Normandie. Fick körkort, lära mig maskinskrivning med alla fingrarna, läsa

handelsrätt, bokföring, ledarskap med mera. Det bästa av allt var emellertid att jag blev av med mina återkommande förkylningar. Vi sprang nämligen varje morgon, före frukost, 5 km runt flygfältet i Ljungbyhed med kompanichefen först och hans schäferhund sist.

Ett par episoder. Jag fick inte upp hastigheten i maskinskrivning. Endast 138 i stället för 150 felfria nedslag per minut. Kompanichefen: Aspiranten klarar inte proven! Men här har vi inte råd att underkänna någon så aspiranten får godkänt i alla fall!!

Jag var dagelev, Order kom: Dageleven till chefen. Kl var 20.30. Upp i kanslihuset. Ställningssteg och skrikande anmälan. Chefen: Kompaniet har kallat furir Jönsson för skällsordet "Synonym"! Vad menas?? Anmälan åkte i papperskorgen men kompaniet hade fått springa 20 varv runt kanslihuset på förmiddagen medan furir Jönsson skrev sin anmälan. Anledningen var att en av oss hade påpekat att furiren använde två synonyma begrepp när han skulle beskriva gasmaskens huvuddelar för oss.

Se'n Uppsala med juridik i stället för historia. Slumpen igen. En studievägledare förklarade att det inte skulle behövas några lärare i framtidens Sverige. I vart fall inte fler än man redan hade. Dessa skulle räcka till dess att jag blev 50 år. Bäst satsa på något annat. Det har jag aldrig ångrat.

Pappa betalade fram till studenten. Det är först på senare år som jag förstått vilken stor uppoffring det var för honom och familjen. Jag kostade 1.000 kr om året = 4.000 kr och pappas årslön var 7.200 kr de här åren.

Uppsala fick jag bekosta själv. Med lön från Oppunda sparbank, där jag jobbade extra varje jullov och sommar. Conny Westberg var hygglig och betalade mig 25 kr mer i månaden än vad de egna aspiranterna hade, t ex Lennart Nordén och (Stig Blomberg?).

Sen har jag bara sökt två tjänster i hela mitt liv. Allt annat har jag blivit ombedd att ta och hoppat på det jag blivit erbjuden utan att alltid förstå riktigt vad det var jag gav mig in på. Vad har jag då sökt? Jo notarietjänsten i Katrineholm och lagmanstjänsten i Katrineholm.

Däremellan då? Hovrätten på rekommendation av Sture Svensson. Hovrätten kallades på den tiden och framför allt de 100 åren dessförinnan för "Den civila generalstaben". Där hamnade jag först i samma rum som Calle Lidbom och Sven Erik Nilsson (Hästveda) och förundrade mig över att de som fiskalsaspiranter gick omkring och funderade på hur de skulle kunna bli statsråd. Jag trodde nästan jag hamnat i ett dårhus.

När jag blev godkänd i hovrätten, vilket inte var självklart, blev jag omedelbart skickad ut på landet för att avlösa en fiskal som blivit osams med sin häradshövding. Därefter skickades jag till Gotland. Dit ville ingen av de äldre (Lidbom och Nilsson som ju skulle bli statsråd). Därför kom jag ganska fort dit och fick stanna i 4 1/2 år innan det hann bli min tur att komma tillbaka till Stockholm. På Gotland trivdes vi bra. Jag säger vi, för jag hade gift mig alldeles innan jag började i hovrätten och det utan att veta att jag gifte in mig i den svenska förvaltningshistorien. Min frus förfäder visade sig ha varit på regeringsnivå från Karl XI fram till början av 1900-talet. (Episod på Gotland: rattfyllerist sade sig vara med i MHF. Hade druckit konjak. Jag förvånat: varför drack Ni då konjak? Svar: Brännvinet var slut!!)

Åter i hovrätten 1 1/2 år senare blev jag plötsligt erbjuden att bli tf. lagbyråchef i Socialstyrelsen. Det var nämligen ett jobb som mina äldre kollegor ratade, eftersom det fanns en kvinnlig chef där, som ansågs mycket besvärlig. Det visste inte jag, förrän jag kom dit!! Den kvinnliga chefen var Göta Rosén, född i Katrineholm. Hon gillade inte manliga anställda och gjorde sig av med dem så fort som möjligt. Hon försökte få bort mig också och då var det nyttigt att ha en domartjänst i botten. Att gå tillbaka till om jag inte kunde vara kvar.

Man slog ihop Socialstyrelsen och Medicinalstyrelsen år 1967 och då blev en lagbyråchef över och jag blev inplockad i Socialdepartementet för att skriva en proposition med förslag till Narkotikastrafflag. Min chef var socialminister Sven Aspling men min närmaste chef var rättschefen Hamdahl, senare JK. Hans första direktiv till mig var: "En proposition skall skrivas positivt och intetsägande. Skriver Du den som en dom får Du sparken."

Sen befordrades mina chefer på löpande band, varför jag ganska snart till min stora förvåning fann mig vara först expeditionschef och sedan rättschef i departementet. Det innebar att jag var en av de fyra cheferna i departementet, men opolitisk. Departementen hade på den tiden - och oftast så än i dag - två politiska och två opolitiska chefer. Politikerna var statsrådet och statssekreteraren, de opolitiska var expeditionschefen och rättschefen. En av de få politiska insatser jag gjort var när jag på Asplings begäran lyckades övertyga den socialdemokratiska riksdagsgruppen om att de skulle anta abortlagen. Jag hade då författat propositionen till den nya abortlagen. På min tid (alltså före 1976 års borgerliga regering) var det stort förtroende mellan politikerna och de opolitiska tjänstemännen i departementet. Men när jag försökte få ut politiskt intressanta nyheter ur Aspling blev svaret: "Dig Carl Edvard litar jag på men inte på dem du berättar det för!"

I departementen undrades vi var den nivå gick över vilken man endast kunde bli degraderad uppåt. Hörde rättschefen dit? Jag grubblade inte så mycket för egen del, eftersom jag redan bestämt mig för att jag ville bli underrättsdomare och i första hand försöka bli lagman i Katrineholm. Varför då? Jo av tre skäl. Statsminister Tage Erlander hade varit lärare på byråchefskurs nr 1 och 2!! Hur hann han?? Och då sa han till oss: "Låt aldrig befordra Er över Er kompetensnivå. - Det har jag gjort och jag vet hur jobbigt det är". Det andra: Min fru sade en gång till mig under en äktenskaplig dispyt: "Jag trodde Du var en skicklig jurist till dess att jag lärde känna Magnus!" Tyvärr hade jag anledning att ge henne i viss mån rätt. Magnus blev så småningom Statministerns rättschef, riksåklagare och ordförande i Regeringsrätten. Det tredje var att jag ville bli "juridisk provinsialläkare på landet". Det kunde Aspling inte förstå.

Jag har haft tur med det mesta utom med att min fru blev sjuk och dog alldeles för tidigt. Vi visste hur det skulle gå i tre/fyra månader och under den tiden talade hon om för mig hur jag skulle bära mig åt när jag blev ensam. Det har varit mycket värdefullt för mig; särskilt under de första åren. Jag hade då varit lagman i åtta år.

Efter min tid i socialdepartementet har jag haft ett flertal utredningsuppdrag som ordförande eller ledamot. Viktigast och intressantast har varit ordförandeskapen i Patientskadenämnden (1975–1995) och Läkemedelsskadenämnden (1978- 1993). Det är dessa uppdrag, framför allt ordförandeskapet i Patientskadenämnden som ledde till att jag år 1998 fick Illis Qvorum 8:de storleken av regeringen.

När lagmanstjänsten i Katrineholm blev ledig år 1975 sökte jag och fick den. Själv betraktar jag det som den högsta vinsten under mitt liv. Hur andra ser på det vet jag inte utom att min son Erik, 12 år, inte gillade att lämna Stockholm och sin mormor, som han var mycket god vän med. Erik var mycket intresserad av historia och när vi kom till Katrineholm hade han hunnit bli mycket samhällsorienterad genom att jag låtit honom följa med till mina arbeten i Stockholm och pratat mycket om mitt arbete hemma. Detta hade han mycket glädje av i skolan, som han började i 6:e klass i Sandbäcksskolan. Vad han ogillade i skolan var läxorna. Sådana förekom inte den skola han lämnade i Jakobsberg utanför Stockholm. Däruti fick han inget medhåll av sina föräldrar, som redan i Jakobsberg reagerat mot bristen på läxor.

Om min tid vid tingsrätten hänvisar jag till min bok ”Oppunda ting under tusen år”. Den skrev jag efter min pensionering med teknisk hjälp av Fredrik Hernblom, som gav ut boken på sitt förlag lagom till att tingsrätten lades ned år 2009. På de allra sista sidorna i boken finns fotografier av några löpsedlar från Katrineholms-Kuriren. De visar händelser i tingsrättens historia. Här endast några anekdoter från händelser som fastnat i mitt minne.

Tingsrättens förhållande till de så kallade A-lagarna var ganska gott. Vid ett tillfälle hade någon av dem stulit tingsrättens ordförandeklubba. Det dröjde nämligen ganska länge innan vi låste dörrarna till rättssalen. Enda kontroll var växeltefonisten, som hade fri insyn över hallen från sin arbetsplats. Efter några dagar kom en medlem i A-laget och lämnade tillbaka ordförandeklubban till rådmannen Bertil Svahn sägandes: ” Den här tycker vi hör bättre hemma i tingsrätten än hos oss”.

Vid huvudförhandlingarna brukade jag förmana dem att inte dricka så mycket. Detta fick jag igen vid ett tillfälle då jag varit i den närbelägna speceriaffären och köpt två liter mjölk som jag bar i handen. Jag mötte två A-lagare bland dem ”Linkan Axelsson”. De hälsade artigt och sa: ” Drick inte för mycket lagmannen, drick inte för mycket!”

En gång hade jag ett brådiskande ärende till bankdirektören Stig Blomberg i Sparbanken. Jag ringde men blev inte framkopplad. Ringde igen och sa ”Det är lagman Sturkell jag vill bli kopplad till direktören”. Växelflickan, som var sommarvikarie, svarar: ” Ooh, är det Eriks pappa!” Hon var klasskamrat med Erik i gymnasiet. Min irritation blåste bort.

Efter min pensionering 1990 fick jag ha ett tjänsterum kvar i tingshuset. Därifrån kunde jag arbeta med tingsrättens historia, vilket underlättades av att vi hade vårt arkiv kvar i källaren ända sedan år 1842. Dessutom fortsatte jag att viga på platser och tider som de ordinarie domarna inte ville ställa upp på.

Efter pensioneringen fick jag också tid att ägna mig åt hembygdsföreningen. Jag var ordförande åren 1995 till 2007. Därefter till och med år 2013 skötte jag, tidvis tillsammans med Hans Öxne som kassör, allt expeditionsarbete för föreningen. Sedan Hans Öxne slutat som kassör var jag också kassör fram till år 2013. Då var Jan Remröd vice ordförande och han insåg vikten av att så mycket arbete inte fick samlas hos en person, i synnerhet som denne nästa år skulle fylla 90 år. Från och med 90-årsdagen 2014 har jag alltså varit helt befriad från allmänna uppdrag.

Sedan dess har jag ägnat mig åt att fundera över hur allt blivit som det blev, skrivit en del på familjens historia, hjälpt min son med att korrekturläsa hans författarskap som professor m.m.

På den allra senaste tiden har jag som alla andra oroat mig över världsutvecklingen med bl.a. corona-viruset som dömt mig liksom alla andra 70-plussare till husarrest för okänd tid. Tur att jag fortfarande har sällskap av min Mormors aftonbön, som hon lärde mig när jag var fem år gammal och hade skjutsats till henne som postpaket.

Carl-Edvard Sturkell